

— Ну й час летить. Я навіть не помітив, як баба стала дівкою...

Перешко

Врятувати Росію

Раніш це було досить просто. Людина, що збиралася врятувати Росію, приходила до кабінету високої особи — Столипіна чи Победоносцева — та, дочекавшись своєї черги, казала:

— Ваше високопревосходительство Петре Аркадійовичу (чи там Костянтині Петровичу)! Так що знаю секрет!

— Якого секрету? — надійно хвилювалась особа.

— Як Росію врятувати...
— Та невже? Голубчику ви мій! То кажіть же швидше!

Рятувальць оглядався на двері, перехилився через стіл і тасмниче шепотів:

— Ніяк не можливо-с. Підслухають.
Коли при цьому до особи ясно доходив горічаний перегар, особа видавала рятувальцьві полтину на чай з секретного фонду та, зморщившись, казала кур'єрові:

— Іване, проводи.
Коли ж од рятувальцьа тхнуло коньяком та одеколоном, видача з секретного фонду була більшою, а з рятувальцьем заводилися постійні зносини.

Пізніш, коли не стало Столипіна, справа зробилась простішою: треба було надіслати свою коханку до преподобного старця Григорія з заявою:

— Хочу очиститись.

Після очищення в лазні коханка рятувальцьа могла прохати для нього відповідну посаду, на якій він би мав змогу робити велику справу рятування Росії.

Тепер не ті, старі, добрі часи. Ой, погано тепер жити бідним рятувальцьам!..

Перше, що до високої особи не звернешся зараз, бо й осіб жодних нема, а як і залежавсь який безробітний сановник на німецькому курорті, то йому секрет не кажи: з руками одірве, сам використає, а тобі дулю під ніс замість подяки. От і виходить, що треба до якоїсь закордонної особи звертатись.

Друге, по теперішніх часах, замало одного тільки щирого бажання врятувати Росію і знання секрету до цього... Тепер, щоби Росію врятувати, треба мати:

- 1) територію,
- 2) військо і
- 3) фінанси.

Перші дві частини не остільки вже є важливими, бо територію можна замінити номером у паризькому отелі (навіть не першого розряду: краще, коли він зветься «Росія» і міститься на Севастопольському бульварі), а через

брак власного війська можна його позичити на годинку в якій другій державі — Польщі чи Румунії. Взагалі й територія, й військо — справи другорядні.

Головне — фінанси.
І фінанси не малі, бо зараз полтиною на чай не обійдешся. Кожний рятувальць має за собою ще кількох підрятувальцьів і рятунів, так що в свою чергу мусить давати на чай. Справа тхне мільйонами...

Шукаючи мільйонів, рятувальць бігає по французьких міністрах, підготувавши собі заздалегідь ґрунт у пресі.

Але пройти до такого Мільєрана чи Клемансо не дуже вже проста річ, не те, що до небіжчика Победоносцева. Там можна було на чай швейцарові пообіцяти або нахабно вдертись. Ну, дадуть раз по потилиці — та й усе.

З Мільєраном гірш. По потилиці освічені французи не дають, а тягнуть до префектури, де вже пропонують змінити територію: номер на камеру.

Нахабність не допомагає. Треба чемністю. З тиждень доводиться походити до консьєржа міністерського палацу, погратися з його дїтьми, піти з його жінкою до оперети, а тільки тоді можна мріяти про аудієнцію.

Ох, важкий шлях рятувальцьа.

Дійшовши до Мільєрана, рятувальць тихо починає:

— Пане президент. Велика французька нація завжди була прихильною до нещастя великої російської нації.

— Конкретніш.
— Мені відомий секрет, як...
— ...врятувати Росію?.. Почекайте.

На нетерплячий дзвінок міністра входить секретар.

— Делякруа! Скільки у вас зареєстровано вже рятувальцьів Росії?

— По вчорашній день було 237, та сьогодні іще три приходило, значить — 240.

— Запишіть 241-го. Як ваше прізвище?

— Колчиков.

Мільєран дививсь по записній книжці.

— Кол... Ко... Але почекайте, Колчак уже в нас був. Ви ж одержали чотири мільярди? Скільки раз я вам казав, панове, що, поки не буде подано авансового рахунку з документами, нового кредиту не відкриємо!

— Та це Колчак, а я Колчиков. За царського ладу в охранці служив.

— А, вибачте! Скільки ж вам?

— Та поки що — мільйонів зі сто.

— Територію й військо маєте?

Рятувальць починав хоробро й натхненно брехати:

— Аякже!

— Де?

— У Саратовській губернії десять тисяч десятин. І військо є. Якже! Хіба нам вперше? Ми порядок знаємо! Військо є.

— І багато?

— П'ять... десять... тисяч...

— Багнетів чи шабель?

Рятувальць ніяковів, але не червонів.

— Ні, поки тільки людей. А зброї сподіваємось здобути від великої французької нації, котра завжди була прихильною до страждань вели...

— ...кої російської нації... Ну, звичайно. А де саме ваше військо?

— поки ще не зібралось. Але незабаром маємо скупити його в тому місці, що його зазначить нам ласка великої французької нації, котра...

— ...за-авжди бу-ула-а прихильною... — зітхав міністр. — Так, так, так.

Мільєран чи Клемансо починав міркувати:

— Територія в Саратовській, військо, очевидно, нема... Так, так. В Саратовській. Десант, значить, на Каспійському морі... Ні, громадяни-не, не підходить. Делякруа, проводіть.

— Але ж, прошу вас, пане... Я ж знаю секрет, як врятувати Росію! Ми ж візьмемо на себе всі борги царського уряду!

— Бачили вже таких! Не затримуйте громадянина, Делякруа. Він поспішає, проводіть.

І тут уже не допоможе ні коньяковий дух, ні пахощі. І не пручайся: швидко попросять змінити територію.

Важка, невдячна робота — оте рятування Росії! Ні тобі пошани, ні грошей. Скрізь женуть.

У Чехословакію в'їзд російським емігрантам заборонено.

У Німеччині для них прийшло кріпацтво, бо не дозволяють переїздити з одного міста до другого.

У Парижі на багатьох подвір'ях написи: «Музикам, старцям і емігрантам не входить».

Важко бідному емігрантові. Чи поодинці, чи гуртом — на різних з'їздах, нарадах — всі знають секрет, як врятувати Росію, але нічого з того секрету не виходить. Не рятується Росія — та й годі!

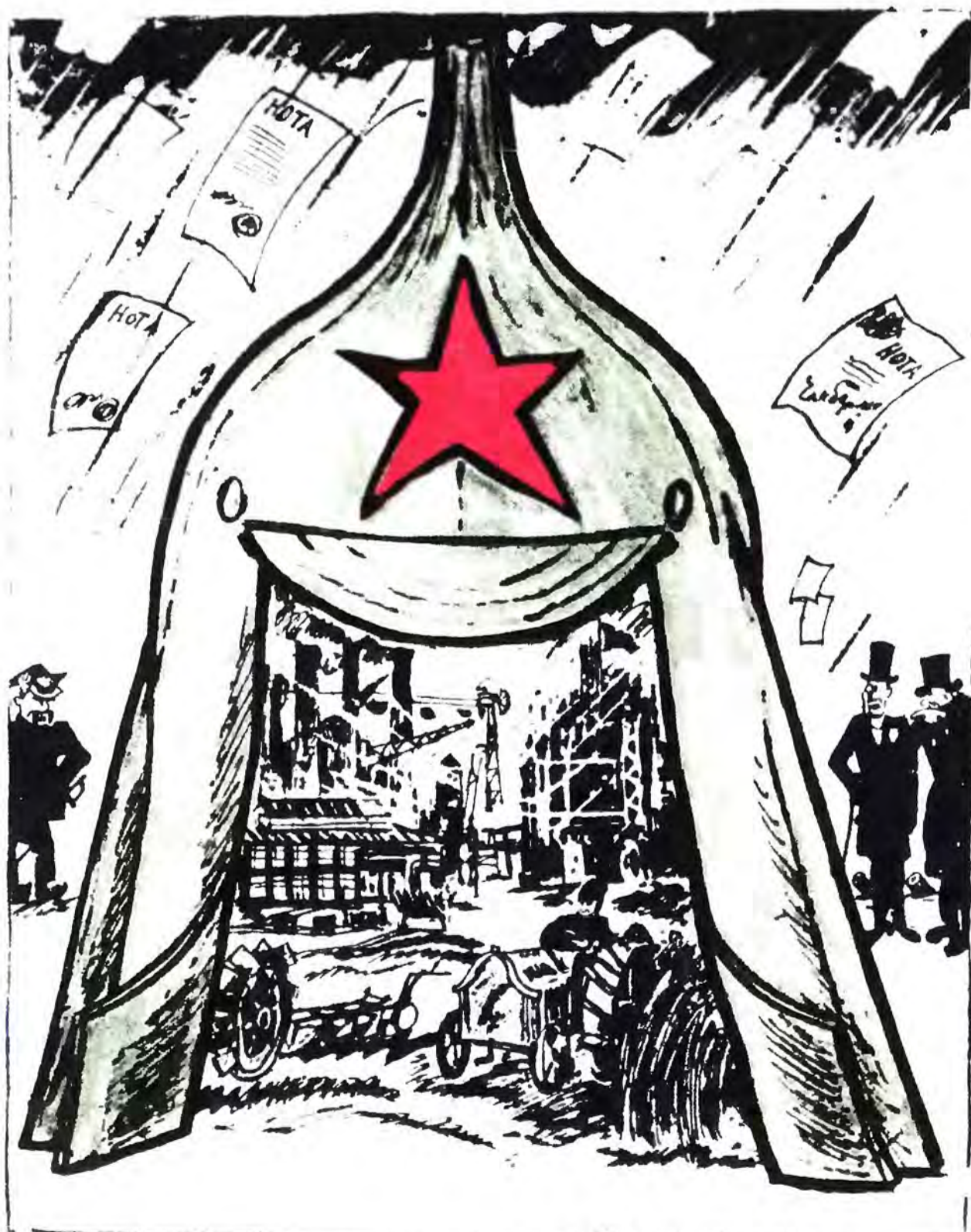
І не домисляться бідні рятувальцьі, що це не через те, що секрет поганий, а тому, що Росія вже сама себе врятувала.

Отож усім рятувальцьам, з секретом і без оно-го, залишається: лягти та вмерти.

Цим найкраще врятують Росію.

(Збірник «Червона сатира». 1921 р.)

НЕ ВКУСИШ

— Куємо, оремо, будуємо. Під таким прикриттям нікого не страшно.

(«Червоний Перець» № 4, 1928 р.)

Подзвіння бурі

На давній дзвіниці,
Що горем народним збудована,
Як буря збурунить,
Там дзвони застогнуть,
І пісню вони надзвичайну співають:
...бу-у-унт, бу-у-унт,
бу-у-унт, бу-у-унт...

І будять, і будять,
І буря бурхлива
Іх мову розносить
На крилах рухливих.
До темної ночі
Б'є жахом у груди:
— Щось буде, щось буде, —
Шепочуться люди.
Не даром дзвіниця
Сама задзвонила,
Дзвіниця, що богу
Хвалу голосила,
Недаром так злякані
Квилять сичі...
Щось буде, щось буде,
Та тільки мовчи.
...Бу-у-унт, бу-у-унт,
бу-у-унт, бу-у-унт...

І мову ту чують
Квартали робочі
І бомби готують
В льохах опівночі.
І мову ту чує
Село обідрале
І в меч перековує
Крицєве рало...
...Бу-у-унт, бу-у-унт,
бу-у-унт, бу-у-унт...

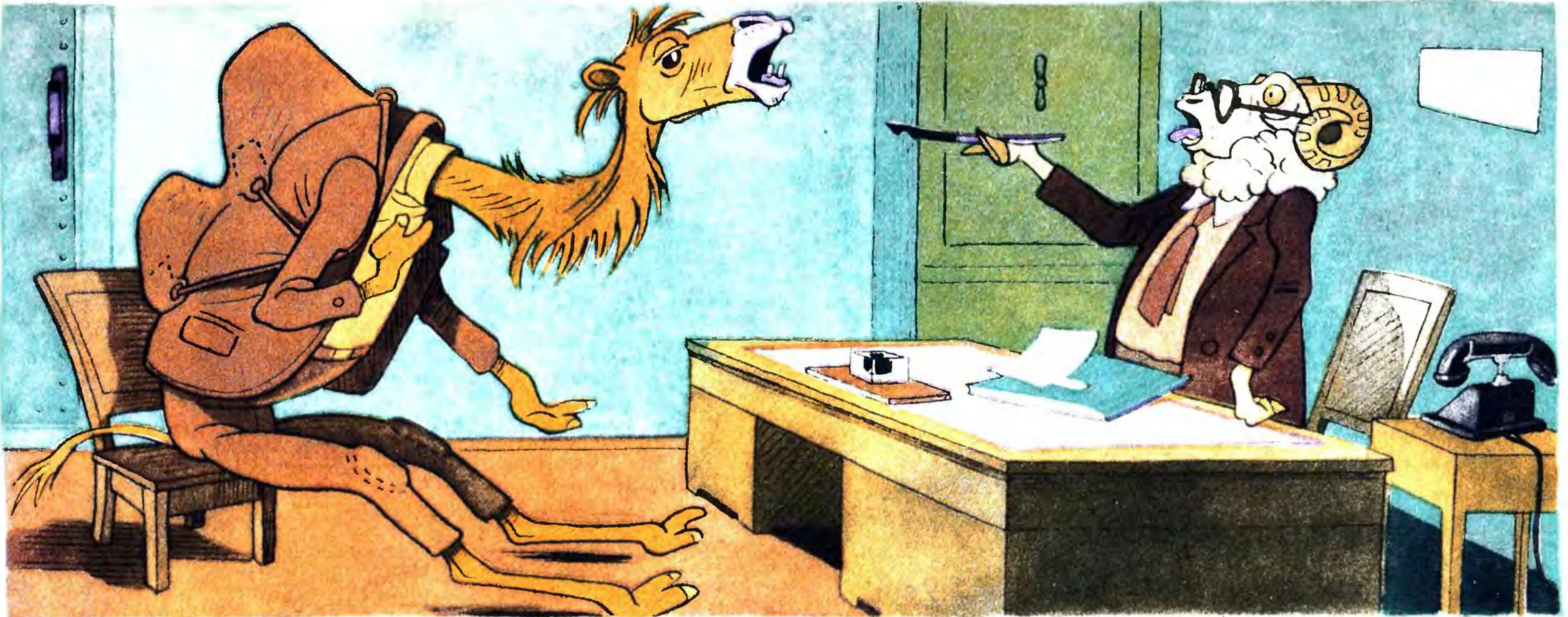
Й ось темної ночі
Прийшло, прикотило,
Ударило в ґрунт...
Ті співи пророчі
Всі раптом почули,
Що й зроду не чули:
З кварталів відгуком,
А з сіл відголосом
...Бу-у-унт, бу-у-унт,
бу-у-унт, бу-у-унт...

Розбиті палаци,
Розбиті в'язниці,
Шалене повстання
В розкішній столиці,
Розтроснені трони,
Розбиті корони,
Б'ють бідні багатих,
Ніхто не бороне —
...Бу-у-унт, бу-у-унт,
бу-у-унт, бу-у-унт...

Федір БУТЕНКО.

(Журнал «Червоний клич» № 13,
серпень 1926 р.)

— Знаєте що? Приймайте винний склад.
— А для чого? Я ж непитущий.

Минуле часом згадується із замилюванням. І, треба сказати, не безпідставно. У недалекому минулому на базі Голопристанського Будинку піонерів (Херсонщина) проводився семінар методистів Херсонської області.

Вчили голопристанські піонерські вожаки своїх колег, як треба з дітьми працювати. Навчити було чому і похвалитись теж було чим. Який співочий гурток був! А який танцювальний! А який музичний! А який драматичний! А які чудеса творили юні техніки! А які цікаві знахідки демонстрували юні історики!

На жаль, про більшість цих гуртків доводиться говорити в минулому часі. Вони ніби і є і їх ніби й немає.

Тепер у приміщенні колишнього Будинку піонерів можна проводити семінар іншого типу. Наприклад, на отаку тему: «Як тимчасово вселитися в Будинку піонерів з тим, щоб там прижитися». Цікаву доповідь на цю тему міг би прочитати сам завідуючий райвно Т. Ф. Лазаренко. А коли б він узяв у свідоповідачі ще й колишнього завідуючого райвно М. П. Черноуса, то до-

„ДІТЕЙ НЕ КРИВДИТИ“

повідь могла б стати ще змістовнішою.

Як-не-як, а пріоритет належить Черноусові. Це він перший сказав «а», в жовтні минулого року прихопивши у дітей одну кімнату і оселивши в ній дирекцію вечірньої школи. Саме в цій кімнаті розміщалися оформлені піонерами стенди «Герої-земляки» та «Бойовий шлях комсомолу».

«Б» сказав уже Тарас Федосійович Лазаренко, вселившись з усім штатом-апаратом у Будинку піонерів.

Вселення це проводилось «полюбовно». Тарас Федосійович викликав завідуючу Будинком піонерів Валентину Дмитрівну Колесник і запропонував їй тимчасово передислокуватися. Будинку піонерів «тимчасово» перенесли у спортивну школу. Підкреслимо — тимчасово! Доти, поки не буде закінчено будівництво нового дитячого комбінату. Тоді вже існуючий дитсадок

перейде у новозбудований комбінат (і слово ж таке, ніби на цьому комбінаті збираються налагодити серійний випуск дітей), а Будинку піонерів вселиться у приміщення дитсадку. Але тут виникає відразу аж два запитання. Перше: чому з оцим «тимчасовим» переселенням не можна було почекати доти, поки не збудується отой диткомбінат? І друге. Вже серйозніше. Дитячий комбінат (той, що колись буде) розрахований на 60 дітей, і є вже рівно стільки ж заяв з проханням батьків прийняти їхніх діток до садка чи ясел. Нагадаємо, що у новий комбінат мусять перейти і ті діти, які вже ходять у старий дитсадок.

Виходить задача на зразок тієї, як перевезти на другий берег вівка, козу й капусту.

Цю невідповідність у «тимчасовому» переселенні помітила і голопристанська районна газета «Заповіти Леніна». Вона виступила на

захист дітей, ще тоді, як у них було відібрано лише одну кімнату.

Т. Ф. Лазаренко довершив справу експропріації Будинку піонерів. Тепер дітям і тісно і не весело. У спортивній школі (а там у комерційному зараз і Будинку піонерів) навчається 265 дітей, які розбиті на 18 груп. Спортзал зайнятий цілий день і навіть у неділю. Де ж працюють гуртки Будинку піонерів? Співочий і танцювальний у фойє Будинку культури. А решта? А решта на папері...

Тарас Федосійович не раз, звичайно, чув, що діти — це квіти життя. Читав він і таблички «Квіти не рвати». Табличок «Дітей не кривдити» немає. І заради одного Тараса Федосійовича їх навряд чи доцільно заводити. Але кривдити дітей все одно не треба. Навіть без написів на отих табличках.

Про щось подібне збиралася писати голопристанська районна газета вдруге. Але телефонний дзвінок звіднісь згори (тепер уже важко встановити з якої) примусив заглянути перо у фейлетоністовій руці.

Довелось нам це перо підхопити...

Г. ЛОЗУН.

— Чого стоїш?
— Та шина спустила...

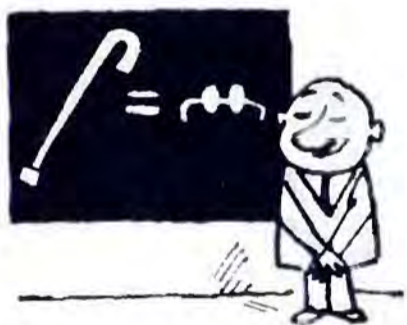
ЗАКОПАНІ СКАРБИ

КРЕМЕНЧУЦЬКИЙ РАЙОН (Полтавська область). З вірогідних джерел стало відомо, що в селі Червонознам'янці під фундаментом бані закопані скарби. Баню закрили. П'ятий рік місцеві жителі таємно розшукують у бані скарби. Зняли вікна, двері, зірвали підлогу. Почали розбирати стіни і лише тоді помітили, що під спорудою і справді поховані державні гроші, витрачені на будівництво бані, праця будівельників та авторитет дирекції Кременчуцького нафтопереробного заводу, яка збудувала ту баню й залишила її безпритульною.

НОВИЙ ЗАМІННИК

Сучасна наука знає безліч заміників. Але для пошуків немає меж. Варіанти можуть бути найнесподіваніші. Наприклад, інвалід Вітчизняної війни т. Положишников звернувся до «Укрголомедтехніки» з проханням допомоги дістати дюралюмінієву палицю. Заступник начальника управління т. Домарацький дав розпорядження «забезпечити його... окулярами». Є надія, що скоро т. Домарацький почне рекомендувати замість милиць йонізатори або термометр замість грілки. Нові замітники знайдуть достойне місце на наших сторінках.

ТРИВОЖНИЙ СИГНАЛ

Нам повідомили, що Дніпропетровський завод хімічних виробів збуває свою продукцію некомплектно. Наприклад, металеву банку з конторським силікатним клеєм завод надсилає не тільки без динамітного патрона, а й навіть без кам'яної сокири. А без цих ефективних засобів банки ніяк не відкрити. Залишається одне: продавцям слід «навантажувати» оті банки пневматичними молотами або уславленими на весь світ вітчизняними турбобурами.

З олівцем по Трускавцю

Може, й не всі знають, де саме отой славнозвісний курорт Трускавець. А добратися до нього не дуже й важко. До Львова треба доїхати, потім — до Дрогобича, а тут, як казав колись Остап Вишня, берете трохи цабе — і вже маєте Трускавець.

Та «цабе» візьмете, коли вам поталанить дістати пару волів. Тоді, справді, за якусь годинку й доїдете. Але де ж у наш час тих волів знайдеш?! От і доводиться користуватися автобусом (таксі піймати ще важче, ніж пару волів знайти). А автобуса поки дочекаєшся, поки у нього впахеєшся, — то годі в годину вклястись. Боки намнуть, щоправда, в ньому швидко.

Та як би там не було, а поки що не траплялося такого, щоб людина з Дрогобича до Трускавця не доїхала. Раніше чи пізніше. І ми теж доїхали...

Ознаки курорту впадають у вічі зразу, тільки-но в'їжджаєш у Трускавець. Лише на курорті можна побачити серед білого дня на центральній вулиці масу людей, яка повільно суне, неквапливо обговорюючи останні газетні новини і недавню лекцію курортного уролога, результати чемпіонату світу з футболу й учорашньої партії в «нозла». І правильно робить курортник: він приїхав відпочити, полікуватися — й хоче провітрити мозок...

Курорт повинен мати красиві красавиди. Цю функцію покладено на навколишні ліси й відроги Карпатських гір. Вони із завданням цим успішно (дай, боже, кожному!) справляються.

Довкола — будинки санаторіїв. Старі, дерев'яні, свосерідно прикарпатські, які де в чому нагадують різьблені уральські тереми. А неподалік — нові, сучасні корпуси, які багато в чому нагадують уральські, одеські, вінницькі, кзил-ординські райони новобудов.

За останні роки нових корпусів з'явилося чимало. Але всіх, хто потребує «нафтусі», розмістити в санаторіях неможливо. І хвацьке плем'я «дикунів» облягає новозбудований готель «Карпати», чекає вселення по сім-десять днів (це не в дуже напружені місяці), по годині вистоює біля дверей ресторану, щоб пробитися на обід.

Цього року тут будуватимуть ще один готель на п'ятсот місць. Місцеві керівники твердять, що то — крапля в морі. Просили в Держплані республіки — хоч би на тисячу місць. Не допросились...

А тим часом «дикуни» тішать себе райдужними мріями. Мабуть, тому вони такі веселі...

Та найголовніша ознака курорту — це мінеральна вода. «Нафтусю» п'ють не так, як горілку, каву з молоком або коньяк з навою. «Нафтусю» п'ють зовсім інакше. Тут правиться священнодійство. Урочисто. Ритуально. «Нафтусю» вливають у себе маленькими дозами. Ковтають і перемовляються при цьому. Українською і грузинською, російською і киргизською, узбецькою й естонською. Якої мови тут тільки не почуєш!

Тут усе вражає чистотою й табличками. Біля кожного краника табличка. На деякі краники припадає півтори таблички. Вони попереджають, застерігають, умовляють.

«Бережіть цінний дар природи — мінеральну воду! Не мийте під краном посуд! Користуйтеся скляноюмийкою!»
«Забороняється торкатися кранів посудом і набирати воду у посуд з вузькою шийкою — це сприяє передачі багатьох хвороб».

Спочатку хотіли було піти до місцевих начальників і східно поградити: «Ви ще написали б, щоб я «нафтусею» ніг не мив під краном і сорочок не прав...» Аж раптом побачили: стоїть тітонька, увіткнула краник у пляшку з-під «московської» і табличку читає. Вода ллється, переливається, а тітонька зачиталася. Відійшла, посміхнулася і почала жльопати з пляшки.

Ні, мабуть, ще потрібні таблички. Тільки як на таких тіточок, то до табличок потрібно ще й міліціонера, який би за руку брав, на вонзал відводив і відправляв додому — хай у себе на кухні з краном потренується, а вже потім їде разом з людьми мінеральну пити...

Є в Трускавці красивий новий універмаг. «Космосом» називається. Чого тут тільки нема! Піаніно хочете придбати? Просимо дуже! Моторолер, мотоцикл? Платіть гроші й беріть! Зрозуміло, є такі курортники, які полюбляють попоти ото місяць «нафтусею», а перед від'їздом взяти під пахву піаніно або мотоцикл і привезти додому гостинчик. Та так робить, як вдалося встановити, навіть не кожний третій курортник. Зате майже кожний другий волів би купити домашні туфлі, спортивні тапочки для ранньої гімнастики, тренувальний костюм, горнятко з спеціальним носиком пити мінеральну воду. Так от цих земних речей у «космічному» універмазі не знайдеш. А піаніно — просимо дуже!

Так само й побутові піклувальники потурбувалися. Якщо ви, поїхавши пити «нафтусю» прихватили з собою холодильник, пральну машину або підлогонатрач, то при потребі тут їх відремонтують — є спеціальна майстерня. Але коли ви, не подумавши, взяли з собою авторучку, то її тут зроду-віку не відремонтують. Нема такої майстерні. І черевики спробуйте відремонтувати — находитесь, другі порвете. А пральну машину — просимо дуже!
Бо ж сказано — «Космос»!

Курортник прагне розважитись. Будь ласка! Ось широкоекранний кінотеатр «Дружба». А от — інший кінотеатр... Не хочете в кінотеатр? Тоді ідіть у клуб... на кінофільм... Ах, вам не хочеться фільму? Вам хочеться чогось іншого? Тоді приїжджайте за кілька років: тут, кажуть, буде відкрито театр, гастролери буватимуть столичні, цікаво буде...

А поки що можете піти у книжковий магазин, купити щось почитати. Тільки будьте обережні: у цей, єдиний, між нами кажучи, магазин як чотири курортники заходять, то треба запроваджувати двосторонній рух і виникати регулювальника — інакше до дверей не протовпишся. Усю багатомовну всесвітню літературу зіпхали в Трускавці на десять квадратних метрів...

Можна й по-іншому розважитись: купити сувенір. Скажімо: здоровенне одоробло під назвою «Богатир» за вісім карбованців. Кажуть, якщо купити, то живити можна надірвати зо сміху. Та поки що ніби ніхто ще не пробував... Хоч, правду кажучи, продають тут і гарні, зі смаком зроблені сувеніри, що справді Карпатами пахнуть. Але то вже, як той казав, — «не смішно». Тому й торкатися того діла не буду...

Ми б ще, ясна річ, по Трускавцю мандрували, та смертатися стало, а нам же ще у Дрогобич добиратися. Автобусом! Можете не заздрити!

З олівцем по Трускавцю мандрували,
записували й малювали
Є. КРУКОВЕЦЬ та А. ВАСИЛЕНКО.

ЧЕРВОНИЙ КАРТУЗ

Чи доводилося вам сідати на поїзд на станції Вінниця? Не доводилось. Щаслива ви людина! А от мені випало щастя. І не раз. Я навіть бачив там червоного картуза на голові чергового по вокзалу Степана Чорного. Більше нічого й не запам'ятав. Біля білетних кас та під час посадки на пероні крик, лайка, тріщать ребра і гудзики. А поверх цього всього червоний картуз, як неблимне око світлофора.

Для чого я вам оце розповідаю? А для того, що, може, колись і вам доведеться виїжджати з Вінниці поїздом. То не робіть цього. Щиро раджу сідати на літак або чвалати пішки до Козятина чи до Жмеринки. На станції Вінниця ви в поїзд не сядете. Скільки не благатимете отого червоного картуза,

вам нічого не допоможе: ні папірці, ні ваше горе, ні ваше нещастя. Цей черговий і бровою не поведе, і навіть не гляне на вас. Отакого стража винайшла станція Вінниця! Ото черговий! Та не доведи, доле, таких чергових на всіх вокзалах. Ото було б роботи «Швидкій допомозі»!

— Товаришу черговий, — звертаєтесь ви, — допоможіть, будьте ласкаві, з квитком. Діток везу у санаторій. Сироти. З дитячого будинку, — і подаєте супровідну.

Можете її не виймати і не показувати. Картуз у ваш бік і не повернеться, і не гляне, а лише випалить:

— У загальну чергу!
— ...Товаришу черговий, прошу...
— У загальну чергу!

— Та я ж без ніг, а там таке робиться...

— У загальну чергу!
— ...Я до вас з проханням... Розумієте, трагедія... Мама померла. Ось телеграма... Другий день...

— У загальну чергу...
— Товаришу черговий, допоможіть...

— У заг... чер..!
— Та хіба там черга! Там... А я ж вагітна...

— У загальну чергу! — червоний картуз повертається і йде до білетних кас. Там стовпотворіння. Там привокзальний ярмарок гвалту і зойків, вигуків і лайок.

А поміж цього всього червоний картуз, сповнений спартанського спокою і власної пихи.

Може вийти так, що ви наважитесь зайти до начальника вокзалу

т. Михайлова і, щоб у вас не сталося передчасні пологи чи додаткове каліцтво, він допоможе вам придбати квиток. Начальник вокзалу — не червоний картуз. Він розбереться, зважить і допоможе. Але не всім же бігати до т. Михайлова?! Та й не завжди він є. Та й у нього, крім квитків та встановлення черг біля кас і на пероні, ой, скільки роботи! Та й що ж тоді робитиме червоний картуз, коли т. Михайлов черги вирівнюватиме? Даватиме відповіді: «У загальну чергу!»

Тому й напрошується питання: як же начальник вокзалу т. Михайлов — ввічлива, чемна людина — може так мирно співіснувати і працювати з таким невихованим підлеглим?
м. Вінниця. **О. ЧОРНОГУЗ.**

ЯКЕ ІХАЛО, ТАКЕ Й ЗДИБАЛО

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Як же ти одружився, коли виплачуєш аліменти чотирьом жінкам?

— Нічого, зате я знайшов таку, яка одержує їх від п'ятьох.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

До правління клубу надходять особисті справи кандидатів у члени цієї малоповажаної інституції.

Великий шанс на прийом до клубу мають будівельники з БМУ № 36 тресту № 3 «Головкивбуду». За що їм така висока честь? Будь ласка. За зволікання будівництва очисних споруд на Баришівському шкірзаводі та Березанській птахофермі.

Різні сильно «ароматизовані» речовини біжать собі з цих підприємств у річку Трубіж, і рибки, хоч і німі, згадують будівельників очисних споруд і зле і не тихо. Раки, ті взагалі вирішили зимувати в іншому місці.

* * *

Претендують на вступ до клубу і товариші із Слов'янської міськради (Донецька область).

Виконком міськради наказав, невідомо з яких міркувань, повикорчовувати на вулиці Шевченка клени і білі акації.

Недруги зеленого друга плескають у долоні і кричать: «Нашого полку прибуло!»

* * *

Прийнято до членів клубу Холошу Миколу Федоровича, голову сільгоспартгіль з села Плавинище Роменського району Сумської області.

За його розпорядженням луки на берегах річки Сули розорюються попри саму воду так, що рілля зсувається в річку і замулює її.

Біля берегів вода схожа на кашу. Микола Федорович тую кашу заварив, а бідна риба мусить сворбати

Джанні РОДАРІ

КАЗКИ ТЕЛЕФОНОМ

Джанні РОДАРІ — відомий італійський письменник. Його веселі казки і пригоди люблять читати діти всього світу. Нові книжки письменника: «Планета новорічних ялинок» та «Казки телефоном» виходять цього року у видавництві дитячої літератури «Веселка».

Подіємо тут кілька коротеньких казок Джанні Родарі з книги «Казки телефоном».

ВСТУП

Жив собі у містечку Варезе чоловік на ім'я Б'янкі. Служив він комівояжером — торгував ліками — і шість днів на тиждень мандрував по всій Італії: бував на сході й на заході, на півдні й на півночі. В неділю повертався додому, а в понеділок зранку знову від'їжджав. На прощання донька йому нагадувала:

— Дивись, тату, не забудь шовечора розповісти мені казку.

Річ у тому, що ця дівчинка, лягаючи спати, неодмінно мала послухати яку-небудь розпо-

відь, а мама вже порозказувала їй геть усе, що сама знала. Отож, кожного вечора рівно о дев'ятій синьйор Б'янкі, хоч де він був, завжди викликав телефоном Варезе й розповідав своїй доньці яку-небудь побрехеньку. У цій книжечці записані всі казки Б'янкі. Ви побачите, що вони коротенькі. Бо треба вам знати, що за розмови телефоном Б'янкі платив зі своєї кишені, а тому не міг розмовляти довго. Довшу казку він розповідав лише тоді, коли справи у нього йшли добре (а це бувало рідко). Кажуть, що коли синьйор Б'янкі розмовляв телефоном, телефоністки з центральної станції навіть свою роботу забували та слухали його казки. Що правда, то правда, деякі з них досить цікаві.

АЛІСА ПАДАЛЬНИЦЯ

Ось казка про Алісу Падальницю, що завжди і всюди падала.

Зібрався якийсь дідусь піти з нею в парк погуляти. Кличе:

- Алісо! Де ти?
- Я тут, дідусю!
- Де «тут»?
- У будильнику.

Відкрила вона була з цікавості заслінку будильника і не зчулася, як опинилася між коліщаток та пружинок! А коліщатка крутяться, цокають: тож довелося їй перестрибувати з одної осі на другу, доки вона знайшла спокійну місцину.

Іншого разу кличе дідусь Алісу снідати:

- Алісо, де ти? Алісо?
- Я тут, дідусю!
- Де «тут»?
- Тутечки, у пляшці. Я хотіла пити і впала всередину.

Бідолашна Аліса вже з сили вибилася, борсаючись у воді... Їй дуже пощастило, що мину-

лого літа вона побувала у Сперлонзі й там навчилася плавати по-жаб'ячому.

— Стривай, зараз я тебе витягну.

Дідусь опустив у пляшку мотузочок. Аліса схопилася і спритно видряпалась нагору, бо була добра гімнастка.

А ще одного разу Аліса кудись зникла. Шукав її і дідусь, шукала і бабуся, шукала її і тітка, і сусідка, яка щоденно приходила читати дідусеву газету, бо шкодувала витратити сорок лір, та все марно.

— Скоро вже й батьки з роботи вернуться. Як не знайдемо, то буде нам лихо. — бідкалась злякана бабуся.

— Алісо, де ти? Алісо!

Жодної відповіді. Аліса не могла відповісти, бо пішла була на кухню, залізла з цікавості в шухляду, де лежали обруси та серветки, і там задрімала. Хтось засунув шухляду, не звернувши уваги на Алісу. Дівчинка прокинулася в темряві. Але вона не злякалася, бо якось залізла в кран, а там теж було темно.

— Ось почнуть готувати вечерю, — міркувала Аліса, — тоді вже відсунуть шухляду,

Та ніхто про вечерю й не думав, бо ж Аліса пропала. Батьки вернулися з роботи й заходилися гримати на діда й бабу:

— Ось як ви її пильнуєте!

— Наші діти не залізли в крани, — заперечували дід з бабою, — за наших часів діти падали тільки з ліжка й набивали собі гулі на лобі.

Нарешті Алісі набридло чекати. Просунулась вона крізь обруси на дно шухляди й загупала ногою: гуп! гуп! гуп!

— Стривайте, — сказав тато, — хтось стукає.

— Гуп! Гуп! Гуп! — кликала допомоги Аліса. Скільки радощів і веселощів було, коли Алісу віднайшли! Та дівчинка зараз же залізла до тата в кишеню, і перш ніж її витягли, вона встигла заляпати обличчя чорнилом з кулькової ручки.

ЧУДЕСНИЙ ДОЩ У ПІОМБІНО

Одного разу в Піомбіно пішов цукерковий дощ. З неба летіли різнокольорові цукерки: і зелені, і рожеві, і фіалкові, й блакитні. Спочатку люди думали, що то град. Аж ось з цікавості один хлопчина поклав у рот зелену градину, і виявилось, що то м'ятний льодяник. Інший покуштував рожеву, і виявилось, що то полунична карамелька.

— Цукерки! Цукерки!

Кинулись усі на вулицю, і ну кишені наповнювати! Та дощ лив як з відра, так що всі цукерки годі позбирати було. Вулиці вкрилися килимом запашних цукерок, що рипіли під ногами. Школярі, повертаючись із школи, ще встигли набрати повні торби. А бабусі понапихували їх у клуночки.

От який щасливий день піомбінцям видався.

ЯК МАВПИ ПОДОРОЖУВАЛИ

Одного дня мавпи в зоологічному саду вирішили побачити світа й подалися в мандри. От ідуть вони, йдуть, зупинилися, а одна мавпа питає:

— Ну, що ми бачимо?

— Клітку лева, басейн тюленя і хату жирафи.

— Який великий світ! Дуже цікаво мандрувати!

Рушили знову в дорогу і зупинилися аж у полудень.

— А що ми зараз бачимо?

— Хату жирафи, басейн тюленя і клітку лева.

— Який дивний цей світ! Як цікаво мандрувати!

Подалися вони далі й зупинилися надвечір.

— Що ми бачимо?

— Клітку лева, хату жирафи і басейн тюленя.

— Який нудний світ: скрізь одне й те ж. Не варт і мандрувати.

Річ у тім, що мавпи подорожували в клітці — ходили кружка, як коні в каруселі.

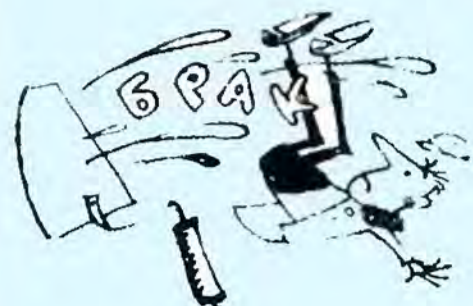
Переклав з італійської Іван ДЗЮБ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

- А ти чому не ліпиш снігової баби?
- У мене на це рідня є...

Приміщення, придатне хіба що для обміну досвідом браноробів, спорудила в Олиничівій Слободі на Київщині пересувна мехколона № 3 тресту «Білоцерківсьлібд».

Будинок цей будівельники-бранороби урочисто нарекли школою і, плющивши очі, передали вчителям та учням.

Про це розповідалося у замітці «Цінний подарунок» («Перець» № 23 за 1966 р.).

Голова Білоцерківського райвиконкому т. Корчевський повідомив, що головного бранороба — виконроба мехколони Колодіна Н. М. після виступу «Перця» з роботи знято.

— Ось, що значить не читати класиків!

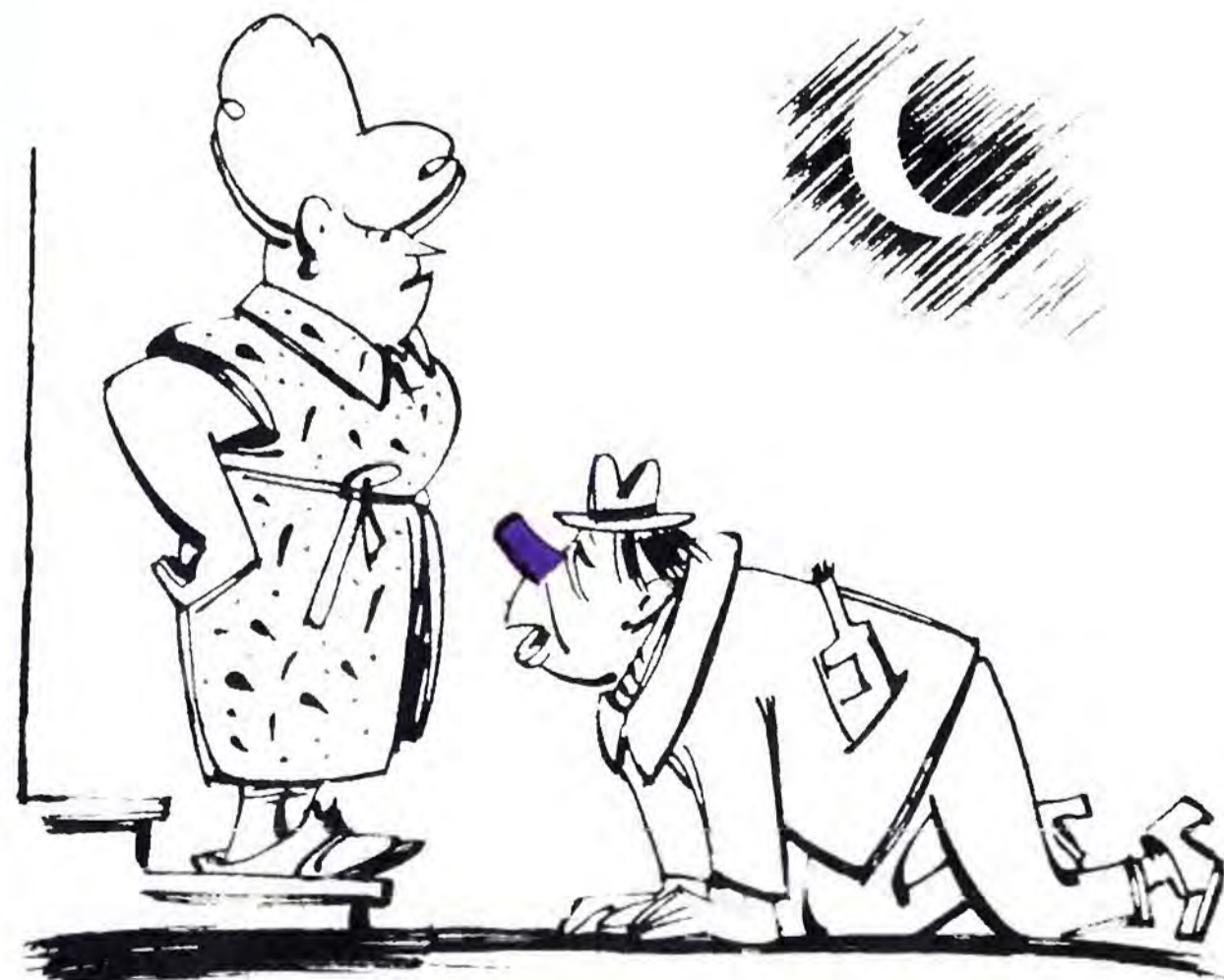
Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Мамо, я згадав! Ти просила нагадати, що треба на кухні газ виключити.

ВИБАЧИВСЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Трохи запізнився, бо таксі не знайшов і довелося на своїх добиратися...

Розповідають про такий випадок. Якось до Києва повернувся з відрядження дуже відомий письменник. Узів таксі. Їхати було недалеко, на децицію — від залізничного вокзалу до Хрещатика. А шофер гайнув на Лук'янівку, на Куренівку, зробив автопробіг по мальовничих схилах Дніпра. Нарешті — Хрещатик. Пасажира відряхував рівно стільки, скільки коштує прямий проїзд з вокзалу до Хрещатика, і чемно сказав:

— Красно дякую, що понатали по нашому чудовому місту. А катали ви Остапа Вишню. Водій пополотнів:

— Ой, вибачайте! Я вас не впізнав... Та не всі такі відомі. На жаль, далеко не всіх упізнають в обличчя. І тоді вже не вибачаються...

Спочатку це приємно: ви щойно прибули до Києва, а вашу валізку вже запобігливо хапає з рук водій таксі Юзя Абрамович Асиновський (звісно, ви ще не знаєте прізвища цього хвата).

— «Антилопу» подано! — чарує вас Юзя посмішкою.

— Поїдемо на Володимирську, — розчулено відповідає вам.

Посмішка з Юзиною обличчя зникає: валізка гепеє на землю, а сам Юзя цідить крижаним тоном:

ЛИХОДІІ

З ВЕЛИКОЇ ДОРОГИ

— Поїдемо на Бориспіль або нікуди не поїдемо...

На ваше щастя, під самим козирком вокзалу стоїть і світить зеленим оном машина Олександра Качинського.

— Може, поїдете на Володимирську? — вже без усякої певності запитує вас.

— А тут брати пасажирів заборонено, — відповідає вам Качинський. — Я маю право брати пасажирів тільки на стоянці таксі.

— Може, ми домовимось?

— Може, домовимось, — розсудливо каже водій. — Якщо нанинете пару карбованців...

Ви кидаєтесь до іншої машини, бо не знаєте, що за її кермом сидить відомий серед воїв автомародер Микола Калинюк. Микола полюватиме на грошовитого пасажирів хоч на трамвайній колії, аби не на стоянці. Знаєте ж, як на стоянці — чия черга, того й вези. Знову ж таки на стоянці пасажирів не снажеш: «Менше, як за трояк, не поїду!»

От ви й стоїте у стоголовій черзі і дивитесь в зелені очі великої отари таксі, яка купчиться біля головного входу вокзалу. Дивитесь, як водії таксі В. Підгорецький, Є. Панасюк, С. Кирилюк, Г. Бондар, М. Хорош лузають насіння і не думають їхати на стоянку. Бачите, як розважаються, штовхаючись плечима, водії таксі Ю. Ракитянський, Є. Гегеля, М. Боярко та В. Воробієв. Дивитесь на цих цілком легальних порушників і починаєте думати, чи не поїхати справді на Володимирську через Бориспіль...

Та все це, так би мовити, квіточки, повсякденна бувальщина. Ягідки оце зараз будуть. Неприємні, погані ягідки.

З міста Фрунзе в Бориспільський аеропорт прибула жителька Житомира Антоніна Дмитрівна Орехова. Прибула з трирічною дитиною і труною... Її дванадцятирічна дочка трагічно загинула. Всі співчували горю жінки. Працівники аеропорту взяли допомогти їй з транспортом. Диспетчер таксі т. Прима викликав машину, яка мала довести вбиту горем жінку до Житомира.

Нарешті, прибула машина з 3-го таксомотор-

ного парку КМА—57—29. Водій — Хорош Пінхус Ісирович. І хоч вартість проїзду з Києва до Житомира на таксі становить 30—35 карбованців, Пінхус Ісирович одразу поставив свої вимоги:

— Я співчуваю вашій трагедії, але й за сорок карбованців не поїду.

Йому запропонували шістдесят, але Пінхус Ісирович жадає вісімдесят. Таких грошей в Орехової не було, і шкуродер категорично відмовився їхати.

Викликали іншу машину. Вже з 1-го таксомоторного парку — КМА — 62—11. Водій — Капров Леонід Львович. Історія повторилася з усіма деталями.

Лише через добу Ореховій пощастило виїхати з Києва на вантажній машині.

Але ми вирішили ближче познайомитися з вищезгаданими здринниками. Що ж з'ясувалося? З'ясувалося, що Хорош давно уславився як лівак, який в ім'я довгого карбованця робить будь-які порушення. Про це свідчать рапорти та акти в його особистій справі. А що йому за це було? Догана та кілька зауважень.

На Капрора завелась вже грубенька папка про його «автохудожества». А що йому за це було? Пару разів викликали на партбюро, «усно попереджували» і присвоїли... звання ударника комуністичної праці.

Знайомлячись з цими фактами, ми замислились: а що буде з водієм 1-го таксомоторного парку Слезьном Володимиром Якимовичем? Цей пройда взяв на машину двох сестер Дмитрієвих, дівчаток того віку, якому ще на вечірні сенси ходити заборонено. Володимир Якимович користується своєю явною фізичною перевагою, видер у підлітків три карбованці, хоч лічильник показував лише 70 копійок.

Оце наше запитання далеке від риторики і далеке від гумору. Бо все може бути. Трапилася ж своєрідна метаморфоза з водієм Валентином Андрійовичем Підгорецьким, у якого на особистому рахунку порушень та й порушень, проте, коли з автоінспекції запросили на нього характеристику, директор 1-го таксомоторного парку А. Г. Городній чорним по білому написав: «За час роботи в парку виявив себе дисциплінованим, технічно грамотним працівником. Порушень трудової і транспортної дисципліни та правил експлуатації не мав».

Ми вже не будемо писати про те, що під час футбольних баталій таксі можна побачити хіба що біля домівок таксистів. Не будемо писати й про те, що у вечірні години мало не з усіх машин зникають таблички з часом роботи (знаєте, легше торгуватися: «Я в гаражі! У мене зміна скінчилася!» — «Ну, за троячку підкинь!» — «Ну, добре, сідайте...»). Не будемо писати й про таких здринників, як В. Осипов та А. Димик, які набивають власні кишені і використовують державний транспорт, як своє приватне хазяйство.

Але напишемо ще про пасажирів, який знає, що на таксі можна сісти на стоянці, і водій мусить везти, куди замовлено. І що такса становить 10 копійок за кілометр. Сподіваємося, що про це знають і директор 1-го таксомоторного парку А. Г. Городній, і директор 3-го парку С. М. Устименко. Впевнені, що про це чув також керуючий Київським міським виробничим управлінням пасажирського автотранспорту А. Й. Кисельов. А якщо забули, то хай згадають!

Ю. ЯЧЕЙКІН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

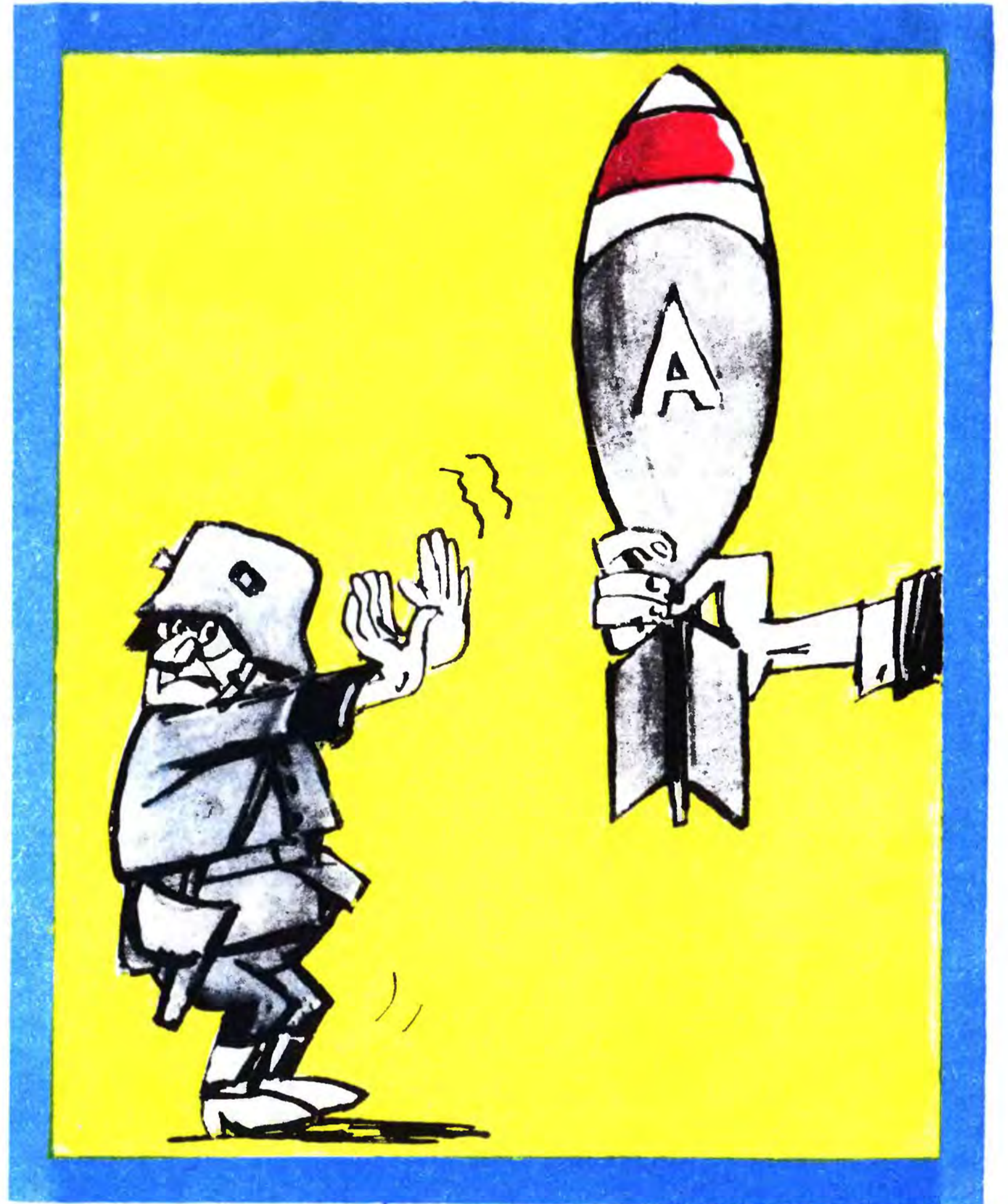
Восьму заповідь забувши, Романенко І. Н., будучи директором Українського Науково-дослідного інституту економіки і організації сільського господарства, плідно захопився плагіаторством. Особливо багато поцупив він тексту з неопублікованого рукопису М. Т. Стеценка і включив до своєї книги «Економіка соціалістичного сільського господарства».

Про ці та інші факти неблаговидної діяльності вченого мужа йшлося у фейлетоні «Восьму заповідь забувши...» («Перець» № 16 за 1966 р.).

З Міністерства сільського господарства УРСР повідомили, що за допущені недоліки в керівництві науково-дослідним інститутом і за плагіат т. Романенко з посади директора знятий.

— Ми за мирне врегулювання в'єтнамської проблеми.

— Що ви! Нам зовсім не потрібна атомна бомба!

Південнорозетійська картинка.

Без слів.